

at rejse Tiltale og derfor trækker vedkommende frem for Dommeren, saa er det jo, det hele gaar om igen — gaar om igen, mine Herrer! Saa er det, at Dommeren *ikke* dømmer efter alt, hvad der er passeret under Forundersøgelsen, ikke dømmer efter de Forklaringer, som ere afgivne der, Forklaringer, som efter den ny Ordning aldrig kunne aftvinges den anklagede, men som kunne være afgivne frivilligt og dog maaske være urigtige. Det er *ikke* paa dem, der dømmes, det er heller ikke paa de Forklaringer, som Vidnerne maatte have afgivet under de foregaaende Forhør, at der dømmes; det hele gaar om igen. Den sigtede sidder i Retssalen og Vidnerne kaldes frem en for en i Retssalen og spørges ud paa ny alle sammen, spørges af Anklagemagtens Repræsentant, sædvanlig den offentlige Anklager; spørges af den sigtedes Forsvarer, af Dommeren, af saa mange af Nævningerne, som have Lyst til at spørge, og sidst, men ikke mindst af den sigtede selv, hvis han mener, der er noget, der er blevet glemt. Det er paa det Grundlag, gennem alt, hvad der paa den Maade er kommet frem, levende og nærværende for Dommernes Øren og Øjne, at Dommen fældes, og ikke paa det Grundlag, der er kommet frem forud. Jeg siger ikke hermed, at man intet som helst Hensyn under disse Forhandlinger tager til, hvad der er gaaet forud. Hvis et Vidne er afgaaet ved Døden, siden han afgav Forklaring under Forundersøgelsen, eller i alt Fald nu er udeblevet, eller hvis den tiltalte er udebleven, saa kan den Forklaring, som af vedkommende paa et tidligere Tidspunkt er afgiven, naar Retten giver Tilladelse dertil, oplæses i Retssalen og altsaa danne et Led i Domsgrundlaget. Jeg erkender, at man der paa et enkelt Punkt — det er § 847, jeg taler om — gaar vidt med Hensyn til, hvad Retten kan tillade — det kan dog ikke ske uden Rettens Tilladelse. Det hedder nemlig der, at ogsaa, naar de af tiltalte eller Vidner nu afgivne Forklaringer *afvige fra*, hvad de tidligere have sagt, kan Retten tillade, at den tidligere Forklaring oplæses, naturligvis for at give Anledning til, at den tiltalte eller Vidnet nu kan forklare og nærmere begrunde, hvorfor de nu ere komne med den anden Forklaring end den, de tidligere have afgivet; det er i § 847, Stk. 2 og 3, at denne Regel findes. Jeg erkender, at det er en temmelig vidtgaende Indrømmelse til det gamle. Men jeg siger atter der til det ærede Medlem: er det det, han klager over, saa maa jeg henvise ham til

hans Partifæller i det andet Ting. Der vil utvivlsomt ikke her i Tinget findes nogen som helst Modstand mod at stryge en saadan Tilladelighed.

Saa anførte det ærede Medlem videre med Hensyn til Upaalideligheden af Nævningernes Dom, at de vare Genstand for Besnakkelse, kan jeg vel sige, af Sagførerne. Min ærede Kollega har allerede berørt dette. Maa jeg blot sige, at naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds der sagde, at de bedste Sagførere vilde kun de rige faa, thi det var kun dem, der kunde betale dem, var han der atter i en mærkelig Grad paa Vildspor; thi det er jo ikke saa, at man efter det her foreliggende Forslag kun faar en Forsvarer, naar man kan betale ham. Nej, efter vort Forslag skal enhver, der stilles for Nævninger, have en Forsvarer beskikket; han skal endog have ham beskikket længe før han kommer for Nævninger, men han skal da i hvert Fald, naar han kommer der, have en Forsvarer beskikket. Og hvis det ærede Medlem vil sige: Det er godt nok, han faar en beskikket, men det bliver vel en af de ringeste, der beskikkes til det, saa vil jeg sige, at da Salomon stod og forsvarede Alma Bondesen, stod han der ifølge Beskikkelse. Og saaledes vil det ogsaa blive efter den ny Ordning — antager jeg da — at Justitsministeren vil udvælge de bedste, han kan finde blandt Sagførerne til den Ærespost, som vi alle anse det for at være, at kunne modtage Beskikkelse i offentlige Sager som dem, vi her tale om. Nu er det ganske vist, at der ogsaa paa dette Punkt er en Strid mellem Landsting og Folketing, ikke just med Hensyn til Forsvarers Beskikkelse for Nævninger, men, som jeg berørte, Forsvarers Beskikkelse, for Tiltale er rejst. Og saa der er det, at vi netop for de fattiges Skyld holde fast paa, at enhver, der fængsles, og som altsaa ikke frit kan gaa til den første den bedste Sagfører, skal have en Forsvarer beskikket. Og hvem er det, der modsætter sig det? Hvem er det, der vil give de rige et Privilegium? Det er det ærede Medlems Parti og ikke os. Naar det ærede Medlem for øvrigt i denne Forbindelse sagde, at det var „de bedste Advokater“, der bedst forstode at besnakke Nævningerne, saa vil jeg for mit eget Vedkommende protestere mod den Opfattelse af en Advokats Stilling. Jeg tror, at en Sagførers bedste Opgave er den at forsvare, hvad Ret er, og ikke den med hvilke som helst Midler at vinde sin Sag eller besnakke dem, han staar over for.